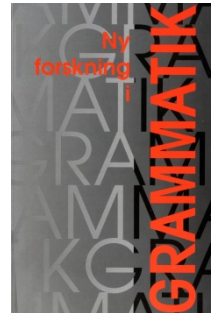

Ny Forskning i Grammatik

Titel: Den ubestemte artikels "indre logik"
Forfatter: Michael Herslund
Kilde: Ny Forskning i Grammatik 14, 2007, s. 89-104
URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/nfg/issue/archive>

© Forfatterne og Institut for Sprog og Kommunikation, Syddansk Universitet, 2007

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Ny Forskning i Grammatik (1993-2012) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Den ubestemte artikels “indre logik”

Michael Herslund

Alle de vesteuropæiske sprog har ved siden af deres bestemte artikel også udviklet en såkaldt ubestemt artikel. Men hvor den bestemte artikel forekommer i såvel singularis som pluralis, indgår den ubestemte i forskellige “skæve” distributioner – fx er manglen af en ubestemt artikel i pluralis i mange sprog bemærkelsesværdig – som er blot et af indicierne på at bestemt og ubestemt artikel trods den grammatiske tradition ikke uden videre kan samles i en klasse (eller paradigme) under fællesbetegnelse ‘artikler’. Dette bidrag beskriver de forskellige distributioner af den ubestemte artikel i forskellige sprog og kommer på grundlag af det der her kaldes den ubestemte artikels “indre logik” – i store træk dens forhold til og interaktion med numeruskategorien og semantiske kategorier som homogen (masse, utællelig) over for heterogen (entitet, tællelig) – frem til en opstilling af tre klasser eller typer illustreret ved 1. dansk, engelsk og tysk, 2. moderne fransk og 3. oldfransk og spansk.

1. Fra talord til ubestemt artikel

I alle de sprog der har udviklet en ubestemt artikel, er udgangspunktet talordet ‘en’. Denne udvikling er et skoleeksempel på grammatikalisering for så vidt som den illustrerer både den semantiske afblegning (fra betydningen ‘ét og kun ét eksemplar’ til betydningen ‘et for modtager ukendt, nyt, eller et vilkårligt eksemplar’), den fonetiske reduktion (i dansk fx fra selvstændigt accentueret [ˈeːn] med langvokal til proklitisk [ən] med schwa-vokal) og fra frit leksikalsk valg til obligatorisk grammatisk brug.

En vigtig etape i den ubestemte artikels udvikling fra oprindelsen som talord kan illustreres med eksempler fra tidlige sprogrtrin, her oldfransk fra 13. århundrede, hvor den ubestemte artikel bruges til assertering af en forekomst af det substantivet denoterer, og derfor kun kender den specifikke (referentielle) betydning. Den står her over for nul-artikel eller ingen artikel når det drejer sig om den non-specifikke (ikke-refe-

rentielle) betydning, som i (1a) overfor (1b), jf. Goyens (1994), Carlier (2001) og Herslund (2002):

- (1a) Avez (vos) trouvé **une** bourse?
 ('Har De fundet en pung?' (Grund: Jeg har mistet en her))
- (1b) Avez (vos) **bourse** trouvée?
 ('Har De fundet en pung?' (Grund: De strør om Dem med penge))

Tilsvarende gælder for andre sprog hvor man kan iagttage en udvikling hen imod en egentlig ubestemt artikel som fx olditaliensk (Stark 2002) og bulgarsk (Guenchéva 1994). I sådanne sprog(trin) er det tvivlsomt om man kan tale om en egentlig, grammatikaliseret ubestemt artikel. Så udviklingen af det latinske talord *unum* 'én' til ubestemt artikel i de moderne romanske sprog kan illustreres ved nedenstående tre etaper:

(2)	Talord	Specifik	Non-Specifik
1. Latin	+	-	-
2. Oldfransk	+	+	-
3. Moderne fransk	+	+	+

hvor det kun er den tredje, hvor der er en "rigtig" ubestemt artikel, der vil blive behandlet her.

2. Tre slags ubestemt artikel

Selv om den i (2) skitserede udvikling er fælles for alle de vesteuropæiske sprog, så optræder de forskellige sprogs ubestemte artikler dog i ganske forskellige mønstre. Og disse mønstre hænger nøje sammen med substantivernes semantik i de forskellige sprog og med artiklens oprindelse som talord. Ved udviklingen fra talord til ubestemt artikel kan man nemlig lægge vægten på dets mængdebetydning, på dets klassificerende betydning, eller man kan blande de to betydninger. Man kan derfor skelne tre forskellige mønstre eller systemer alt efter om den ubestemte artikel udvikler sig som en kvantor, som en klassifikator eller som en blanding af disse.

2.1. Ubestemt artikel som kvantor

Den ubestemte artikel fungerer som en kvantor i de germanske sprog som dansk, tysk og engelsk. I disse sprog er det karakteristisk at man ikke har

nogen artikel i pluralis, og der bruges ingen artikel ved utællelige substantiver (eller masseord), som jo heller ikke har nogen pluralisform:

(3)	Singularis	Pluralis
Tællelig (heterogen)	en bog ein Buch	bøg-er Büch-er
Utællelig (homogen)	sukker Zucker	

Disse forhold må hænge sammen. Og forklaringen ligger da også lige for: Selv om det i første omgang lyder paradoksalt, er sagen den at flertal er en måde at gøre tællelige substantiver utællelige på. Men dette bliver mere forståeligt hvis man i stedet for betegnelser som tællelig/utællelig taler om individord/masseord, eller de semantiske begreber der ligger under denne klassifikation, heterogen over for homogen: Et individord betegner en individualiseret størrelse, en entitet, som en cykel, hvis opdeling frembringer en heterogen samling af forskellige størrelser; et masseord derimod betegner en uindividualiserbar mængde som fx smør, hvis opdeling frembringer homogene masser af samme art som udgangspunktet. I dette perspektiv bliver det forståeligt at et pluralisord betegner noget homogent, for opdelingen af fx en samling cykler vil frembringe det samme igen; nemlig cykler. Semantisk kan man med Lyons (1977: 462) antage at individord rummer en semantisk komponent 'entitet', og det er denne komponent der kan tælles og kvantificeres. Et ord som *cykel* har altså det semantiske indhold [entitet – cykel], og syntagmet *en cykel* [1 entitet – cykel], mens et ord som *sukker* blot er [sukker] uden nogen komponent 'entitet', som en ubestemt artikel eller et pluralismorfem kan kvantificere. Og det bliver så også forståeligt hvorfor masseord ikke kan sættes i pluralis, lige som flertalsord ikke igen kan sættes i pluralis, jf. Langacker (1991: 77): Der er ikke nogen komponent 'entitet' at kvantificere. I disse sprog er der altså en leksikalsk distinktion mellem individord og masseord, og denne leksikalske skelnen gør rede for den ubestemte artikels distribution.

2.2. Ubestemt artikel som klassifikator

Det karakteristiske ved dette mønster, som man finder i moderne fransk, er at der ikke blot er to ubestemte artikler i singularis (såkaldt

ubestemt artikel *un* og delingsartikel *du*), der er også en ubestemt artikel i pluralis (*des*). Når man sammenholder dette med det faktum at alle substantiver har en pluralisform, peger alt på at vi har at gøre med et klassifikatorsystem. Det de ubestemte artikler nemlig gør, er at klassificere substantiverne som individ eller masse. Dette fremgår klart af at alle substantiver optræder med de to artikler, og først derved bliver klassificeret som enten individ eller masse: *un cheval – du cheval*. Og det må betyde at substantiverne ikke som i kvantorsystemet allerede leksikalsk er klassificerede. Moderne fransk opfører sig altså her som kinesisk og andre traditionelt erkendte klassifikatorsprog, jf. Allan (1977), som ifølge Lyons (1977: 460 ff.) netop er kendetegnet ved ikke at foretage nogen leksikalsk klassifikation. Et ubestemt substantiv klassificeres altså ved hjælp af en af de to ubestemte artikler. Hvor den "almindelige" ubestemte artikel klassificerer substantivet som et individ, en type eller en art – altså noget individualiseret eller heterogent – klassificerer den såkaldte delingsartikel substantivet som noget homogent, som så kan udtrykke forskellige nuancer:

(4)	Cela, c'est <i>du cheval</i> !	(‘Det er en rigtig hest!’)
	Ce soir, on mange <i>du cheval</i>.	(‘I aften skal vi have hest’)
	Il y a en elle <i>du cheval</i>.	(‘Hun er lidt hesteagtig’)
	Il y a dans sa famille	(‘Der er cirkusvogn og hest i
	de la roulotte et <i>du cheval</i>.	hans familie (dvs. zigøjner- og cirkuskonnotationer)’)

Som vi fandt ud af ovenfor, er pluralisord masseord, altså homogene. Og derfor er det ikke overraskende at pluralisartiklen er morfologisk opbygget som masseartiklen ("delingsartiklen") i singularis. Man kan derfor opstille det franske klassifikatorsystem på følgende måde:

(5)		un livre un sucre	Entitet (heterogen)
	Singularis	du livre du sucre	
		des livres des sucres	Masse (homogen)
	Pluralis		

Som sagt giver dette forskellige læsninger ved substantiver som synes at denotere entiteter. Her gives kun enkelte eksempler. Man kan se mange flere i Herslund (1998a, 1998b, 2004) og i Det franske sprog (Herslund, red. 1997, 1999):

- (6) « Tonnerre de Dieu ! cria Weiss, ils amènent **du canon** ! » ... les Bava-rois étaient en train de mettre en position une pièce, au coin de la place de l'Église (Zola *Débâcle* 265)
 ("For satan da! råbte Weiss, de kommer med **artilleri!**" ... bayerne var ved at bringe en kanon i stilling på hjørnet af kirkepladsen')

Selv om man naturligvis ikke så tit har brug for at præsentere levende væsener som homogene masser, så forekommer det faktisk. Ved animerede substantiver der denoterer dyr, fremkalder masseartiklen *du* ikke blot betydningen af dyrets kød (som utallige lærebøger ellers foreskriver det), men også en generel massebetydning, som også findes ved substantiver der denoterer mennesker, og som næsten kun kan gengives på dansk med den ligeledes masse-betydende pluralis:

- (7) « Il doit y avoir **du canard** en quantité ! » disait le substitut à M. Grandmaison en observant les terrains d'alentour (Simenon *Port* 46)
 ("Her må være masser af ænder!" sagde stedfortræderen til M. Grandmaison idet han betragtede området omkring dem')
 Eux qui venaient de casser allégrement **du prisonnier** révolté (Pennac *Marchande* 75)
 ('De der lige lystigt havde smadret oprørske fanger')

Samme substantiv med de to artikler i samme periode eller tekstsekvens illustrerer godt hvordan systemet fungerer:

- (8) il me semble qu'on peut reconnaître une certaine manière d'attaquer la première syllabe avec **une aspiration**, ou plutôt **de l'aspiration** (Cornulier *Etudes* 51)
 ('jeg synes man kan erkende en særlig måde at starte den første stavelse på med en aspiration eller snarere noget aspiration')
 Ou alors, c'était d'**un bien étrange bétail** qu'il s'agissait ! **Du**

bétail qui allait régulièrement au cinéma (Merlino *Jargonautes* 116)

(‘Eller også drejede det sig om et rimeligt mærkeligt kvæg! Kvæg som regelmæssigt gik I biografen’)

Det franske system bygger altså på at ingen substantiver semantisk rummer komponenten ‘entitet’. Det er den ubestemte klassifikator *un* der indfører denne komponent. Klassifikationen finder altså sted på syntagmeniveau. Og når alle franske substantiver har en pluralisform, må det forstås som en kongruensbøjning i overensstemmelse med den obligatoriske pluralisartikel *des*.

2.3. *Et blandet system*

I dette tredje system optræder den ubestemte artikel i pluralis. Mange sprog kunne ikke drømme om at sætte deres ubestemte artikel i flertal, og hvad kunne også betydningen være? Hvad er nemlig flertal af ‘en’? For at finde ud af det skal man først huske på at pluralisord, som omtalt ovenfor, er masscord. Og det er sådan i oldfransk og spansk (samt portugisisk og catalansk) at den ubestemte artikel i pluralis ikke bruges til at angive ubestemt flertal – pluralis af det spanske *una casa* ‘et hus’ er ikke *unas casas*, men *casas* ‘huse’ – men til at denotere kollektiver, dvs. strukturerede samlinger af entiteter, jf. Buridant (2000), Herslund (2003). Og så giver det mening for sådanne samlinger er jo netop enheder med intern flerhed, lige præcis den betydning der fremkommer når man tilsyneladende kontradiktorisk kombinerer de to morfemer ‘en’ og ‘pluralis’: ‘en’ denotere en enhed, og ‘pluralis’ en masse. Slutbetydningen er derfor en “flerhedsenhed”, og den gør rede for de fire forskellige værdier vores ubestemte artikel kan have. Den kan nemlig denotere et sæt, en serie, et par – naturligt eller afledt – og såkaldte *pluralia tantum*. Disse fire værdier udgør en naturlig progression fra ad hoc eller naturlige samlinger af forskellige entiteter, over tidsmæssigt sammenhængende entiteter, og par af ikke identiske, men symmetriske entiteter, til de leksikaliserede flertalsord, som jo også ofte udgøres af par, jf. dansk *bukser* og *briller*.

2.3.1. *Sæt*

Et sæt er en samling af dele der tilsammen udgør et sammenhængende hele. Disse dele kan være meget forskellige, som delene af en udrust-

ning, forskellige, men lig hinanden, som tænder eller skakbrikker, eller næsten helt ens som leddene i en kæde eller trinene på en trappe. I oldfransk finder man således *unes armes* 'en udrustning', *uns dens* 'et tandsæt', *uns echés* 'et skakspil', *unes buies* 'en fodlænke', *uns degrez* 'en trappe'.

På spansk finder man tilsvarende fx *unos dientes* 'et tandsæt' eller *unas formas* 'kropsformer':

- (9) los labios rosados y **unos dientes** deslumbrantes (Luján Conde 146)
 ('med lyserøde læber og et lysende tandsæt')
 Su busto era prominente y los generosos escotes que lucía ponían de manifiesto **unas formas** tentadoras (Poyato Conjura 23)
 ('Hendes bryst var fremstående og den gavmilde udskæring hun luftede, lod nogle fristende former komme til syne')

Også mere *ad hoc*-agtige samlinger af størrelser kan ved hjælp af denne artikel fremstilles som sammenhængende helheder:

- (10) **unos cestillos** que servían de parapeto (Poyato Conjura 253)
 ('en bunke småkurve der tjente som afskærmning')
 una lona ... sostenida en **unos palos**, servía de toldillo (Poyato Conjura 256)
 ('et stykke sejldug ... holdt oppe af en samling pæle tjente som solsejl')

Brugen af den ubestemte pluralisartikel – ved alle typer substantiver – hæver den i enhver pluralis iboende tvetydighed, nemlig om det drejer sig om en kollektiv eller en distributiv læsning, da den ubestemte pluralisartikel utvetydigt peger på en kollektiv læsning. Det vil sige at flertalssubjekter i denne forbindelse gør, hvad de så end gør, sammen. Både i oldfransk og spansk:

- (11) Neporquant, de Plaisance se partirent **unes** mult bones **genz**, qui s'en alerent par autre chemin en Puille (Villehardouin 54)
 ('Ikke desto mindre tog en flok meget gode folk fra Piacenza og drog ad en anden vej til Apulien')

Del campo llegaban, a caballo, **unos cazadores** de altanería (Luján *Conde* 116)

(‘Fra markerne kom til hest en gruppe falkonerer’)

¿Le asaltaron **unos bandoleros**? (Poyato *Conjura* 62)

(‘Angreb en flok landevejsrøvere ham?’)

Den kollektive læsning kan yderligere i transitive konstruktioner med flertalssubjekt understreges af singularis i objektet:

(12) Eran como **unos niños** que pierden a su madre de vista (Poyato *Conjura* 79)

(‘De var som en børneflokk der taber deres (fælles) mor af syne’)

Unos saltimbanquis con una cabra amaestrada y un viejo oso desdentado (Poyato *Conjura* 248)

(‘En gruppe gøglere med en optrænet ged og en gammel tandløs bjørn’)

Heroverfor står en distributiv læsning. Og denne kan på spansk understreges ved brug af det indefinitte determinativ *algún* ‘nogen’:

(13) A las cuatro de la madrugada **algunas cosas** se habían puesto en claro (Poyato *Conjura* 329)

(‘Klokken fire om morgenen var visse ting blevet bragt på det rene’)

algunos vendedores voceaban sus mercancías (Poyato *Conjura* 252)

(‘forskellige sælgere falbød (hver især) deres varer’)

I det andet eksempel i (13) viser objektets pluralisform også hen til den distributive læsning i modsætning til singularisobjekt i eksemplerne i (12).

2.3.2. Serie

En serie er også et sæt af ens eller lignende størrelser, men den interne sammenhæng mellem dem er af temporal natur. Således finder man i oldfransk udtryk som *uns cops* ‘en slagserie’, og ganske tilsvarende udtryk har man på spansk:

- (14) **Unos golpes** sonaron en la puerta (Poyato *Conjura* 58)
 ('En banken (serie slag) lød på døren')
 cuando le detuvieron **unos gritos** (Poyato *Conjura* 173)
 ('da en række skrig holdt ham tilbage')
 Siguiéron **unos instantes** de silencio (Poyato *Conjura* 270)
 ('Der fulgte en række øjeblikke i tavshed')

Uden at gå i detaljer kan man vel også i eksempler som disse se anvendelsen af perfektivt aspekt (pretérito indefinido) som en understregning af enhedsfortolkningen af subjektet.

2.3.3. *Par*

Et par er vel det mest basale og prototypiske kollektiv. Det særlige ved par er at de ikke nødvendigvis består af identiske, men symmetriske dele: De består altid af en "højre-" og en "venstre-", eller en "over-" og "underdel". Sprogligt er det interessante ved par at de synes at udgøre den naturlige kognitive basis for den sproglige kategori dualis (total). Nogle forskere, som Wagner (1974), mener da også at den oldfranske flertalsartikel faktisk udgør en dualis. Og betydningen af par er da også simpelthen den prototypiske anvendelse:

- (15) et avoit **unes grandes joes** et un grandisme nes plat et **unes grans narines** lees et **unes grosses levres** plus rouges d'une carbounee et uns grans dens gaunes et lais ; et estoit cauciés d'**uns housiax** et d'**uns sollers** de buef (*Aucassin* 24.16)
 ('og han havde et par store kinder og en enorm, flad næse og et par store, brede næsebor og et par tykke læber mere røde end en karfunkel og et gult og grimt tandsæt; og han var ikklædt et par gamacher og sko af okselæder')

Denne par-betydning er også fremtrædende på spansk, hvor man finder mange eksempler på naturlige par som læber, hænder, øjne, osv.:

- (16) con **unos labios** extrañamente semejantes a los de su esposa (Luján *Conde* 47)
 ('med et par læber der mærkeligt mindede ham om hans hustrus')
 Pero tiene **unas manos** largas (Luján *Conde* 125)

- (‘Men han har et par store hænder’)
 – Tienes **unos pechos** primaverales (Poyato *Conjura* 115)
 (‘– Du har et par forårsagtige bryster’)

Enhedsfortolkningen fremgår også klart i eksempler som følgende, hvor der er tale om et par øjne, altså én person der lurer, ikke flere – og slet ikke fx to enøjede:

- (17) Desde la oscuridad del cuarto ... **unos ojos** escrutaban a las dos mujeres (Poyato *Conjura* 27)
 (‘Inde fra værelsets mørke ... betragtede et par øjne de to kvinder’)

Men de naturlige par der er omtalt her, medfører også en række “afledte” par, dvs. de ting der dækker eller smykker eller på anden måde hører til dem. Således finder man på oldfransk *uns esperons* ‘et par sporer’, *unes botes* ‘et par støvler’, *unes cauches* ‘et par gamacher’, *uns soliers* ‘et par sko’, *uns ganz* ‘et par handsker’. Og tilsvarende finder man på spansk eksempler som følgende:

- (18) Púsose ... **unas pesadas ajorcas** de esclava en las muñecas (Luján *Conde* 142)
 ‘Hun tog et par tunge slavepigearmringe om sine håndled’
 con **unas finas rosetas** en los pómulos (Luján *Conde* 185)
 (‘med et par fine røde pletter på kindbenene’)
 llevaba **unas medias** blancas de pelo ... sujetas con **unas ligas** de colonia verde (Luján *Conde* 27)
 (‘hun bar et par hvide strømper af råsilke ... holdt oppe med et par grønne kølnerbånd’)

Par kan endelig være helt menneskeskabte og “kunstige”:

- (19) sobre **unas repisillas** adosadas a la pared abundaba la cacharrería (Poyato *Conjura* 40)
 (‘på et par konsoller der stod op ad væggen, stod mængder af keramik’)

Af en eller anden grund optræder konsoller næsten altid i par!

2.3.4. *Pluralia tantum*

Det sidste trin nås med de såkaldte *pluralia tantum*, dvs. substantiver som kun optræder i pluralis. På oldfransk finder man således *unes forces* 'en saks', *unes letres* 'et brev', og på spansk *unas tenazas* 'en tang', *unas antiparras* 'briller', *una(s) parihuela(s)* 'båre':

- (20) Necesita **unas tenazas** (cit. Laca & Tasmowski-De Ryck 1994:100)
 ('Han skal bruge en tang')
 Ubilla se había calado **unas grandes antiparras** (Poyato *Conjura* 32)
 ('Ubilla havde taget et par store briller på')
 dos individuos que portaban **unas parihuelas** (Poyato *Conjura* 132)
 ('to individer der bar en båre')

Karakteristisk nok er de fleste af sådanne ord jo par: De består af to let identificerbare dele.

2.3.5. *Ubestemt pluralis i prædikativ brug*

Et særligt tilfælde udgøres af brugen af den ubestemte flertalsartikel ved prædikative substantiver, jf. Laca & Tasmowski-De Ryck (1994). Men disse anvendelser er i alle tilfælde i overensstemmelse med den kollektive fortolkning.

Et artikelløst prædikativt substantiv tilskriver subjektet en egenskab – lige som et adjektiv:

- (21) son médicos son herejes
 ('de er læger') ('de er kættere')

Men den ubestemte flertalsartikel fastlægger et sæt af individer, og subjektet inkluderes i dette sæt:

- (22) ¿Cómo podía el Papa admitir un rey cuyos aliados eran **unos herejes**? (Poyato *Conjura* 306)
 ('Hvordan kunne paven acceptere en konge hvis allierede var en flok kættere?')

Derfor bruges denne artikel også i definitioner hvor subjektet tilskrives en art eller type, såvel på oldfransk:

- (23) Escharbos sont **unes mouches** qui sonnent fort quand quant elles volent (cit. Buridant 2000: 116)
 ('Skarabæer er en slags fluer der summer højt når de flyver')

som på spansk:

- (24) Las ballenas son **unos mamíferos** de gran tamaño que se parecen a los peces (cit. Laca & Tasmowski-De Ryck 1994: 103)
 ('Hvaler er en art pattedyr af stor størrelse som ligner fisk')

Denne identificerende prædikation er særligt fremtrædende i metaforisk anvendelse, hvor også brugen af artiklen er obligatorisk, jf. her brugen af ubestemt artikel på dansk, hvor 'Han er slagter' beskriver en profession, mens 'Han er en slagter' metaforisk fx beskriver en fodboldspiller:

- (25) Estos abogados son **unos vampiros** (cit. Laca & Tasmowski-De Ryck 1994: 99)
 ('Disse advokater er nogle rigtige blodsugere')

3. Konklusion: den ubestemte artikels indre logik

Når den ubestemte artikel er en kvantor, kan der ikke være nogen artikel i pluralis, idet pluralismorfemet tager sig af kvantificeringen af individord og danner masseudtryk af dem, uden nogen artikel som også masseord i singularis. Der er to klasser af substantiver, og distinktionen mellem entitet og masse fastlægges leksikalsk:

- (26) **Dansk, engelsk og tysk: Kvantorsystem**

	Singularis	Pluralis
Entitet	ein Buch	Bücher
Masse	Zucker	

(29) Oldfransk og spansk: Blandingssystem

	Singularis	Pluralis
Entitet	un libro un azúcar	unos libros unos azúcares
Masse	libro azúcar	libros azúcares

Lige som ubestemt pluralis er morfologisk identisk med singularisformen med massebetydning både i kvantorsystemet – hvor begge har nul-udtryk – og i klassifikatorsystemet – hvor begge er dannet med præpositionen *de* – således må den ubestemte flertalsartikel i det blandede system, som jo denoterer en enhed med intern flerhed, være identisk med den singularisform der betegner en entitet – og de er da også begge dannet over formen *un-*. Dette er i store træk den ubestemte artikels indre logik.

Henvisninger

- Allan, K. (1977). Classifiers. *Language* 53, 285-311.
- Buridant, C. (2000). *Grammaire nouvelle de l'ancien français*. Paris: SEDES.
- Carlier, A. (2001). La genèse de l'article *un*. *Langue française* 130, 65-88.
- Goyens, M. (1994). *Emergence et évolution du syntagme nominal en français*. Bern: Peter Lang.
- Guenchéva, Z. (1994). Document : *edin* « un » et l'indétermination en bulgare, i L. Danon-Boileau & M.-A. Morel (red.) *L'indéfini. Faits de langues* 4, 113-120.
- Herslund, M. (red.). (1997). *Det franske sprog II. Konsistens*. København: Handelshøjskolen.
- Herslund, M. (1998a). Le français, langue à classificateurs ?, i A. Englebert, M. Pierrard, L. Rosier & D. van Raemdonck (red.) *La ligne claire. De la linguistique à la grammaire. Mélanges offerts à Marc Wilmet à l'occasion de son 60e anniversaire*. Louvain-la-Neuve: Duculot, 65-73.
- Herslund, M. (1998b). Fransk som klassifikatorsprog, i P. Colliander & I.

- Korzen (red.) *Ny forskning i grammatik 5. Sophienbergssymposiet*. Odense: Odense Universitetsforlag, 37-56
- Herslund, M. (red.). (1999). *Det franske sprog VI. Nominalsyntaxet*. København: Handelshøjskolen.
- Herslund, M. (2002). Incorporation and Transitivity in Romance, i O. Nedergaard Thomsen & M. Herslund (red.) *Complex Predicates and Incorporation. A Functional Perspective. Travaux du Cercle Linguistique de Copenhague XXXII*. København: Reitzel, 175-206.
- Herslund, M. (2003). Le pluriel de l'article indéfini en ancien français, i P. Blumenthal & J.-E. Tyvaert (red.) *La cognition dans le temps. Etudes cognitives dans le champ historique des langues et des textes*. Tübingen: Max Niemeyer, 75-84
- Herslund, M. (2004). Articles et classificateurs. *Cahiers Ferdinand de Saussure* 56, 21-33.
- Laca, B. & L. Tasmowski-De Ryck (1994). Référentialité du pluriel indéfini dans les langues romanes, i L. Danon-Boileau & M.-A. Morel (red.) *L'indéfini. Faits de Langues* 4, 97-104.
- Langacker, R. W. (1991). *Foundations of Cognitive Grammar. Volume II. Descriptive Application*. Stanford: Stanford University Press.
- Lyons, J. (1977). *Semantics I-II*. Cambridge: The University Press.
- Stark, E. (2002). Indefiniteness and Specificity in Old Italian. *Journal of Semantics* 19, 315-332.
- Wagner, R.-L. (1974). *L'ancien français*. Paris: Larousse.

Eksempler fra:

Oldfransk:

- Aucassin et Nicolette*, M. Roques. (udg.). (1963). CFMA 41, Paris: Champion.
- Villehardouin, *La conquête de Constantinople*, E. Faral. (udg.). (1961). Paris: Belles-Lettres.

Moderne fransk:

- de Cornulier, B. & F. Dell (red.). (1978). *Etudes de phonologie française*. Paris: Editions du C.N.R.S.
- Merlino, J. (1978). *Les jargonautes*. Paris: Stock.
- Pennac, D. (1997). *La petite marchande de prose*. Paris: Folio.
- Simenon, G. (1973). *Le port des brumes*. Paris: Presses pocket.
- Zola, E. (1988). *La débâcle*. Paris: Livre de poche.

Spansk:

Luján, N. (1988). *¿Decidnos Quién mató al conde?* Barcelona: Plaza & Janés.

Calvo Poyato, J. (2000). *Conjura en Madrid*. Barcelona: Plaza & Janés.